

nikker til mig; vi ere gamle bekendte, og jeg ved, at det ærede Medlem mener det. Derimod gik det ærede Medlem, som til en Begyndelse førte Ordet paa Højres Vegne og talte om Toldlovforslaget (P. G. C. Jensen), imod det med megen Krigeriskhed, en Krigeriskhed, hvori der virkelig lød Toner fra en længst forsvunden Tid. Altsaa, de to ærede Medlemmer ere ganske uenige om, hvorledes de skulle tage Toldlovforslaget.

Saaledes gaar det med det gamle Højre. Hvad de Frikonservative angaar, har jeg med Glæde hørt det ærede Medlem, der sidder foran mig, holde sin fortræffelige Tale. Det var jo en skarp Tale imod Regeringsforslaget, men det var saaledes, at i Slutningen argumenterede det ærede Medlem egentlig imod sig selv; han var da velvillig stemt mod Forslaget og vilde gøre sit til at bringe et Forslag af den Art igennem. Hvad andet kunde man vente af det ærede Medlem? Han tilhører jo det andet Regeringsparti i denne Sal, som sammen med Reformpartiet danner det egentlige Flertal, og som gør, at denne Regering overhovedet kan sidde med nogenlunde Tryghed og Fred. Hvis den ikke støttedes fra den Side, saa vilde den høje Regering og ogsaa den højtærede Finansminister befinde sig langt mindre vel, end de gøre i dette Øjeblik.

Altsaa, det forekommer mig, at Modtagelsen i det hele maa siges at være gunstig, og dette er jo ogsaa nødvendigt for dette Forslag, for hvis man saa, hvad der stod skrevet over Toldforslaget med lysende Skrift, vilde man se, at der stod de tre Ord: Nu eller aldrig. Det er den Taktik, det er den Toldpolitik, som ligger bag ved de Forslag, der her foreligge; Bestræbelsen er at gennemføre dem nu, for nu er Øjeblikket til det. Den højtærede Finansminister, som er en forfaren Mand, og som altid har vist megen Evne til paa forskellig Vis at udnytte Situationer — ogsaa ret forskellige Situationer — har forstaaet, at nu gjaldt det, denne Gang maatte det være, ellers fik man ikke Toldlovforslaget igennem. For at tage et Citat af en berømt Komædie, kunde man maaske sige om dette Forslag: Det bliver aldrig Lov, hvis ej i Dag det sker! Thi det er Motivet, at nu maa det igennem, og derfor er det jo ogsaa indrettet, som det er. Da jeg første Gang saa dette Forslag, faldt det mig ind, at det var et Forslag, som saa saaledes ud, som man kunde tænke sig, en Toldlov vilde se ud, naar den forlod et Fællesudvalg. Den

højtærede Finansminister har paa Forhaand ved Hjælp af sine sagkyndige indrettet Forslaget saaledes, at Folketinget *skulde* og Landstinget *kunde* tage det; og hvis man vil gaa Positionerne igennem — ja, ærede Medlemmer skulle ikke være bange, det kan ikke falde mig ind paa dette Tidspunkt at gøre noget saadant —, vil man se, at det i Virkeligheden er det, som har været Ledestjernen for den højtærede Minister. Han har sagt det baade her og i det andet Ting; han har sagt disse Ord — over hvilke jeg ikke er forarget, men der skal ogsaa særlig meget til at forarge mig —, at han gad ikke forelægge et Toldlovforslag, om hvilket han ikke kunde samle Højre og Venstre, eller om hvilket der ikke var Mulighed for at samle Højre og Venstre — det kommer jo ud paa det samme. Det vil altsaa sige, at dette Toldlovforslag er i Forvejen beregnet paa at tækkes Landstinget; det er et Toldlovforslag, som er en Landstingsvare i Folketingets Emballage. Og det er ingenlunde daarligt gjort, saaledes som det foreligger. Men naar den ærede Finansminister sagde, at han vilde samle Højre og Venstre, saa kan jeg ikke lade være at tænke paa, at der var ogsaa en Gang — i 1890—91 — en Mand, som i Folketinget fremlagde et Forslag om en Øl- og Sukkerskat, et Forslag, som smeltede sammen med det Forslag til en Toldlov, som den Gang laa i Landstinget, og som endte med at smelte Højre og Venstre sammen eller at samle Højre og Venstre om et fælles Forslag — det kan vist komme ud paa et. Det er altsaa i Virkeligheden en ret kendt Situation, vi ere inde i, nemlig en Sammensmeltning af Højre og Venstre om visse Toldforslag, øjensynlig for derigennem at tilvejebringe den politiske Situation, som man har Brug for.

Jeg ser nemlig ingen Grund, hvorfor ikke Højre — eller de forskellige Grupper indenfor Højre — ikke skulde tage imod dette Forslag. Den Indvending, som almindelig gøres fra Højres Side overfor Toldlovforslaget, er Hensynet til Finansernes, Statskassens, Tarv: Staten maa ikke lide noget Tab. Det var ogsaa det, det ærede Medlem, som først havde Ordet for Højre (P. G. C. Jensen), talte om. Men nu ere jo for det første vore Finansier i en ganske særlig blomstrende Forfatning, og der er jo ingen Grund til at sige andet — jeg tror ganske vist ikke, den ærede Finansminister ynder at sige det, det gør Finansministre maaske ikke saa gerne, men man bør i alt Fald for Udlændets